

VERONICA D. NICULESCU

Iarna lui Isidor

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM
2020

Cuprins

Capitolul 1. Singur, cu o iarnă în față	7
Capitolul 2. Lista de priorități	10
Capitolul 3. Doi ochi mari sclipind în noapte	20
Capitolul 4. Prima captură și un aliat prețios	25
Capitolul 5. La bufet.....	35
Capitolul 6. Gustul copilăriei!	45
Capitolul 7. Despre istețimea prietenului.....	50
Capitolul 8. O invitație la cină.....	55
Capitolul 9. Casă nouă	63
Capitolul 10. Prieteni noi	70
Capitolul 11. Încolțește o idee	79
Capitolul 12. Dorul răbufnește și mai tare.....	86
Capitolul 13. Planuri mărețe și secrete.....	94

Capitolul 14. La atac!	102
Capitolul 15. O descoperire fantastică	131
Capitolul 16. Isidor se îmbogățește.....	142
Capitolul 17. La patinoar.....	148
Capitolul 18. Sub stele, numele ei.....	156
Capitolul 19. Seri lungi și o iarnă fără sfârșit.....	159
Capitolul 20. Crăciunul și Revelionul.....	166
Capitolul 21. Pensiunea Casa Condorului.....	174
Capitolul 22. Singur, singur, singur	178
Capitolul 23. Regăsirea.....	181
Capitolul 24. Împreună.....	187
Epilog. Un alt început.....	206
<i>Mulțumiri</i>	211

Capitolul 14

La atac!

Au urmat atât de multe zile cu ninsoare bogată și zăpezi înalte cât casa, încât mi se părea că momentul plecării noastre se amână la infinit. Acum, privind în urmă, înțeleg cât de bine ne-au prins toate acele zile, fiindcă le-am folosit pentru pregătirea minuțioasă a planului.

Corbul ne-a detaliat pe cine avea să aducă cu el.

Şuşoteam, ori de câte ori ne vedeam, cum aveam de gând să deschidem cuștile, folosind trucurile învățate de la cățeloi, dar și alte metode.

Ne sfătuiam pe cine să mai racolăm în armata noastră înaripată.

Ne sfătuiam dacă și pe cine ar mai merita să eliberăm de la Zoo.

Am convenit, în cele din urmă, să rămânem la păsări, căci suratele noastre sunt inofensive și n-ar trebui să stea niciodată închise în nici un fel de cușcă. Nici măcar în colivii. Nici măcar în colivii aurite!

Și, pe lângă păsări, să eliberăm câinii de prerie, de dragul cățeloiului care nu ne putea însoti.

Trebua să ne limităm la atât. Nu puteam da drumul leilor și tigrilor la marginea orașului.

Trebua să fim rapizi și să dispărem cât mai repede dacă nu voiam să sfârșim chiar noi într-o cușcă.

Am folosit zilele acelea și pentru a mă antrena. Sigur, puteam deja să zbor binișor și destul de mult, dar nu-mi puteam imagina ce înseamnă să zbori de la Sinaia la București. Așa că zi de zi mă trezeam foarte devreme, mă uitam la cer, deschideam larg fereastra și porneam la antrenament. Până la Peleș și de zece ori roată peste Sinaia, cântând în gând același cântecel preferat, însă nu cu tristețe, ci pe un ritm alert, antrenant:

Ce-ncepe cu S și se-ncheie cu A?

Sinaia! îmi răspundeam glumet, lopătând harnic din aripi.

Ba Serena! îmi răspundeam tot eu, cu altă voce.

Râdeam singur, exersând sprinturi, luând curbe, planând fără să clintesc dintr-o pană când prindeam

curenții cei buni, în înalturi, care mă purtau fără să mișc un oscior, atât de plăcut, era exact ca la carte.

Altă zi, alt antrenament. Până la Peleș și de cincisprezece ori roată peste întreaga Sinaia. Și tot aşa, în cercuri tot mai multe, mai largi și mai promițătoare, zi după zi, indiferent de starea vremii.

Eram într-o formă tot mai bună.

Cât despre vechile mele spaime, legate de frig, de singurătatea rece care-ți pătrunde iarna în oase, când ziua e scurtă și te simți urmărit și de o frunză rostogolită pe stradă de vânt, mă mai descotorosisem de ele, iar bufnița mă antrena pe înserat explicându-mi:

— Natura eşti tu! Vântul eşti tu, frunza eşti tu. Fii una cu natura! Iubește-o și ea te va iubi.

Și apoi, prietena mea cu ochi mari se punea iarăși pe cântat „Vino să te-nvăț sălbăticia...“, iar eu mă pomeneam cântând balada singur, acasă, mult timp după ce mă despărțeam de ea.

Așteptam cu emoție seara în care bufnița să decreteze în fața mea și a corbului: „Mâine! Mâine e ziua, plecăm!“. Căci ea, înțeleapta, trebuia să știe cu precizie când se ivea ziua senină și caldă potrivită zborului nostru spre capitală.

Am observat într-o zi că zăpezile groase din Sinaia încep să se topească. Dar seara, bufnița a clătinat din cap și ne-a zis să mai avem un pic de răbdare.

A doua zi, zăpezile s-au retras și mai tare, doar băltoace și șuvoaie de apă rămâneau în urma lor, pe trotuare și străzi. Bufnița ne-a îndemnat din nou la răbdare.

Peste încă o zi – sau să fi fost două, sau poate șapte, sau zece? – toate urmele de zăpadă s-au uscat, mai rămăseseră albe doar coastele care mărginesc bulevardul central, de-o parte și de cealaltă. Iar atunci bufnița a zis:

— Mâine plecăm!

Corbul și cu mine am chiuit de bucurie și ne-am retras devreme la casele noastre.

*

E ușor de imaginat: în noaptea aceea, când m-am culcat, abia dacă am reușit să pun geană pe geană. M-am zvârcolit, tot sucindu-mă de pe o parte pe alta. Cum să dorm, la gândul călătoriei care mă aștepta? Totuși, cândva mult după miezul nopții, am adormit și-am reușit să și visez, până în clipa când s-a auzit un ciocănit scurt și ferm în geam.

Era bufnița.

Biata de ea, pasăre nocturnă fiind, nu dormise toată noaptea, iar acum urma să stea trează și ziua întreagă, lucru complet neobișnuit pentru ea. Cum avea să se descurce?

Așa cum ne fusese înțelegerea, i-am deschis fereastra și am servit-o cu un strop de cafea, de care făcusem rost cu ceva aventuri de la micul dejun, la hotel, în dimineața trecută.

— „Vino să te-nvăț *domesticia*“..., i-am fredonat amuzat în timp ce ea sorbea cu un aer caraghios din ceșcuță.

Stătea în picioare și bea aplecându-se cu tot corpul în față și cufundându-și capul în ceașcă.

Nu aveam timp de pierdut. În câteva clipe am ieșit, am închis totul cu grijă în urma noastră și am zburat împreună cu buha spre gară. Acolo aveam întâlnire cu corbul, care venea de dincolo de râu, dinspre castel.

Nici n-am apucat să poposim bine pe acoperișul gării, care era atât de înghețat, încât abia te puteai prinde cu ghearele de bucătile de țiglă, că s-a auzit un vuiet din ce în ce mai clar. Ne-am uitat spre Peleș și am văzut o porțiune de cer înneagrindu-se.

Pata neagră creștea, vuietul se întețea. Păream pur și simplu atacați. Ce era asta?

Și atunci, deodată, salutul corbului a răsunat peste tot acel vacarm.

Un stol întreg de păsări negre a poposit acum pe acoperișul gării, scoțând un foșnet de mătase. Corbul se ținuse de cuvânt, dar nici o clipă nu ne așteptaserăm

chiar la una ca asta. Ne spusese că va aduce ajutoare, va veni cu soția și copiii. Acea soție și acei copii pe care eu nu-i mai văzusem niciodată. Ni i-a prezentat scurt, cu un aer sobru:

— Soția și copiii, a zis.

— Soția și... copiii?! am făcut eu. Dar câți copii să fie aici?

— Șaptezeci și patru, a răspuns corbul. Că n-au putut să vină chiar toți, unii s-au mutat în Transilvania, alții au copii mici acasă.

Eram uluiți, și eu, și buha. Șaptezeci și patru de copii pe post de ajutoare! Da, lucrurile aveau sens, un corb de vreo patruzeci de ani, aflat în libertate, putea să fi făcut chiar mult mai mulți pui, dacă se îngrijea de trei, patru ouă într-un an.

Foșnetul de mătase se domolise, păsările așezate așteptau comanda cuminții, cu excepția celor mai mititei dintre pui, cei în vîrstă de doi sau trei ani, care se dădeau pe derdeluș, lăsându-se să alunece din vârful acoperișului până la streașină. Soția corbului stătea sus de tot și îi privea atentă, dar îngăduitoare. Era o pasăre nespus de frumoasă și elegantă, cu penele de-un negru atât de intens și lucios, încât păreau albastre pe alocuri. Sfioasă, se ținea departe de mine și de buhă.

— Ăștia mici nu-s prea mici? a întrebat bufnița, arătând cu capul spre copiii jucăuși ai corbului.